

SRNJIGA
LJUBAVI
KETLIN MEKGOVAN

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

„Svet nikada nije bio toliko dostojan
kao onoga dana kada je Pesma nad pesmama
objavljena;
svi spisi su sveti,
ali Pesma nad pesmama je
svetinja nad svetinjama.“

— Rabin Akiva, I vek n. e.

Za Easu

U početku stvori Bog nebo i zemlju.

Međutim, Bog nije bio sam, nije vladao sam univerzumom. Vladao je sa družbenicom, sa svojom voljenom.

U Prvoj knjizi Mojsijevoj, koja se zove Postanje, Bog reče: „Da načinimo čoveka po svojem obličju, kao što smo mi“, obraćajući se svojoj drugoj polovini, svojoj supruzi. Stvaranje je čudo koje se u svom najsavršenijem obliku javlja prilikom spajanja muškog i ženskog principa. Zatim Bog reče: „Eto, čovek posta kao jedan od Nas.“

U knjizi Mojsijevoj piše: „I stvori Bog čoveka po obličju svojem, muško i žensko stvori ih.“

Kako bi Bog stvorio ženu po svom obliku ako nije imao ženski oblik? Ipak, to je učinio. Ona se najpre zvala Atiret, što znači Ona Koja Hoda Po Moru. Međutim, ne misli se samo na zemaljsko već i na zvezdano more, svetlosni disk koji nazivamo Mlečni put.

Ona hoda po zvezdama koje su njeno kraljevstvo, jer ona je Kraljica Neba.

Poznata je pod mnogim imenima. Jedno od njih je Stella Maris, Zvezda mora. Ona je Mer Maid. * Mer znači i ljubav i more, zato je voda poznata kao simbol njene milosrdne mudrosti.

Jedan od simbola kojim je predstavljena jeste krug zvezda koje igraju oko sunca u sredini – ženska suština koja svojom ljubavlju obuhvata mušku. Gde god da vidite ovaj simbol, znaćete da je prisutan duh svega što je božansko u ženstvenosti.

---

* Mermaid – eng. sirena.

Kasnije je Atiret od Mora i Zvezda među Jevrejima postala poznata kao Ašerat, naša božanska majka, a Bog je postao poznat kao El, naš nebeski otac.

El i Ašerat su poželeti da iskuse svoju veliku i svetu ljubav u fizičkoj formi i da podele to blaženstvo sa decom koju će stvoriti. Svaka stvorena duša je deo para, dat joj je blizanac stvoren od iste suštine. U knjizi Postanja ovo je objašnjeno u alegorijskoj priči o tome kako je Adamova družbenica načinjena od njegovog rebra, odnosno njegove suštine. Ona je meso njegovog mesa, kost njegove kosti i duh njegovog duha.

Mojsije priča da je tada Bog rekao: „Oni će postati kao jedno telo.“

Tako je stvoren hijeros gamos, sveti brak poverenja i svesti koji ujedinjuje dvoje voljenih u Jedno. To je najsvetiji dar koji smo dobili od oca i majke sa nebesa. Jer, kada se nađemo u bračnoj odaji, otkrivamo božansko sjedinjenje za koji su El i Ašerat poželeti da sva njihova zemaljska deca iskuse u svetlosti čiste radosti i suštini prave ljubavi.

Oni koji imaju uši neka čuju.

EL I AŠERAT, I SVETO POREKLO
HIJEROS GAMOSA
IZ KNJIGE LJUBAVI ONAKO
KAKO JE SAČUVANO U LIBRO ROSSO

PROLOG

Pokrajina La Bus, Francuska, 390. godina nove ere

Debele, teške sveće od pčelinjeg voska kapale su po obodu pećine, osvetljavajući skućeni prostor za okupljanje. Mala zajednica se predano molila, prateći prozračnu priliku žene koja je stajala pred njima za kamenim oltarom. Završila je molitvu i podigla uvis blago svog naroda pred sobom – drevni rukopis u kožnom povezu.

„*Knjiga ljubavi*. Jedine istinite reči Boga.“

Svetlost sveća obasja bakarnozlatnu kosu gospe Modeste kada je poljubila knjigu. Okupljeni vernici jednoglasno odvratitše.

„Oni koji imaju uši neka čuju.“

Usledila je tišina puna poštovanja, kao da posle reči iz *Knjige* nije mogao da usledi običan razgovor. Tišinu svetog okruženja narušio je jedan mladić, pobožan i iskren pristalica koji se zvao Severin.

„Kako je naš brat Potentijan?“

Modesta je odgovorila smirenim, lirskim glasom kao da se moli. „Uspeła sam da ga posetim danas u zatvoru i da mu odnesem hleb. Dobro je. Njegova vera je nepokolebljiva, kao što i naša mora da bude.“

Severin nije mogao da kontroliše sve jaću uzrujanost, uprkos naporu da prevlada strah koji ga je obuzimao. „Kažeš da je dobro, ali koliko dugo će biti tako? Svakog dana Rim ubija naše ljude kao jeretike. Doći će i po nas.“

Malom zajednicom se pronese kolebljiv žamor slaganja. Ipak, mudra i strpljiva Modesta nikada nije propuštala priliku da ljude podučava istinama koje su joj bile bliske.

„Tužno je kada progonjeni postanu progonitelji. Hrišćani su preživeli mnoge godine torture, ali su najgore nasilje sačuvali jedni za druge. Moramo im oprostiti, jer ne znaju šta čine.“

Modestinu rečenicu je presekao oštar zvižduk iz pravca ulaza u pećinu. Gospa i njena kongregacija prekasno su shvatili da su ih otkrili ljudi od kojih su se dugo skrivali.

Mir religioznog okupljanja razbijen je za samo par trenutaka kada je grupa naoružanih ljudi nagrnula kroz jedini ulaz u pećinu, jasno stavljajući svima do znanja da je beg nemoguć. Vojnici su bili identično obučeni, u tamne ogrtače s kapuljačom, sa zlokobnim prorezima na očima. Vođa je zakoračio napred i skinuo kapuljaču, otkrivajući monaški postrig i težak drveni krst oko vrata. Gledajući Modestu, prezrivo je siktao prema ženskom vođi, citirajući poslanicu svetog Pavla.

„Ne dozvolite ženama da podučavaju, nego neka ćute. Gospo Modesta od La Busa, uhapšeni ste zbog jeresi.“

Modesta ga smireno pogleda. „Brate Timoti, došao si po mene i poći će sa tobom, ali ove nevine ljude ostavi na miru.“

Ogorčenog, mladog Severina uhvati panika kada je shvatio da će izgubiti vođu. Iskočio je pred brata Timotija, preprečujući mu put: „Nećeš je odvesti!“

Vojnici s kapuljačama nagrnuše napred. Modesta je iskoristila situaciju da gurne svetu knjigu iza leđa i sakrije je od pogleda svog tužitelja. Još nije shvatila uolikoj su opasnosti bile njene pristalice. Žena posvećena ljubavi i samilosti ne može tako brzo da dokuči umove nasilnih ljudi.

Vojnici su isukali oružje i bez oklevanja njime zamahnuli. Duplo sečivo se najpre zarilo u Severinove grudi. Krv je linula iz rane, kao da krštava kongregaciju.

U skućenom prostoru zavladao je kaos dok su preostali vernici pokušavali da pobegnu, konačno shvativši u kakvoj se opasnosti nalaze. Izlaz im je blokirala surova napadačka sila koja nije imala milosti prema članovima kongregacije.

„Medlejn!“

Modesta je tražila svoje dete u zbrci, ali devojčica je već trčala prema svojoj majci i oltaru. Neobično sćušna za svojih osam godina, Medlejn je delovala znatno mlađe. Modesta se nadala da će joj to koristiti.

Morala je da spase svoje dete. Morala je da spase *Knjigu*.

Čvrsto zagrlivši devojčicu, Modesta je sakrila knjigu u naborima njene haljine i navukla joj ogrtač preko odeće. Dovikivala je bratu Timotiju u toj gužvi:

„Prestanite! Prestanite! Poći ću s vama. Molim vas, dosta je krvoprolia.“

Nije bilo svrhe. Vojnici u kapuljačama su već poklali sve prisutne, natopivši tlo pećine krvlju nevinih vernika. Brat Timoti je gadljivo odmahnuo glavom dok je pažljivo koračao preko krvlju natopljenih leševa ka svojoj lovini.

„Poštedi život ovog deteta“, preklinjala ga je Modesta. „Ti si božji čovek. Ne možeš nametnuti detetu roditeljske grehe.“

„Da li je tvoja?“

„Ne, ona je prosta, seljačka kći.“

Brat Timoti je zakoračio napred i prošao prstima kroz uvojak detetove tamnosmeđe kose.

„Nema užasnu kosu koja predstavlja znamenje tvog roda. Da ima, lično bih je ubio. Ipak, žensko seljačko čeljade jedva da je vredno napora. Pustiću je.“ Pustio je devojčicu odmahnuvši rukom i okrećući leđa ženi kako bi procenio pokolj.

Modesta je zagrlila Medlejn dok je devojčica tanušnim rukama čvrsto držala skrivenu knjigu kao da joj od toga zavisi život. Shvativši da poslednji put gleda kćerku, Modesta joj prošaputa: „Ne boj se, Medlejn, opet ću te voleti. Vreme se vraća.“

Brzo je poljubila kćerku i poslala je napolje, posmatrajući je s tragičnim pomešanim osećanjem majčinskog ponosa i neizrecivog bola.

„Voljeni, sve bih dala da nisi u toj ćeliji.“

Potentijan je zgrabio šipke koje su ga odvajale od supruge. Vreme provedeno u zatvoru ostavilo je traga na njegovom telu, bio je kost i koža. Lice i kosa bili su mu prekriveni prljavštinom. Po Modestinom mišljenju, međutim, bio je najlepší čovek na svetu. Želela je da ga dotakne, ali oboje su bili vezani i suviše udaljeni jedno od drugog u memljivoj tamnici.

„Ipak, zajedno smo, što je neka vrsta sreće. Ne boj se smrti, ljubavi moja. Ne moramo se plašiti pošto znamo da to nije kraj.“

Potentijan je bio očajan: „Ne odustaj. Ti si rođaka biskupa Martina iz Tura. Tražićemo njegovu intervenciju. On može da prekine ovo!“

Modesta rezignirano uzdahnu. „Moj blaženi rođak nije uspeo da spase jeretike, mada je pokušavao. Crkva je čvrsto odlučila da se nas oslobodi, i to brzo. Brat Timoti će nas ubiti sutra pre zalaska sunca.“

„Šta će biti sa Medlejn?“

„Pošteđena je masakra. Morala sam da je se odreknem i da kažem da nije naša. Hvala Gospodu što ima kosu na tebe, inače bi naša tuga bila nepodnošljiva. Otići će kod mog brata, on će je zaštititi.“

„A *Knjiga*? Da li je na sigurnom?“

„Medlejn ju je sakrila ispod ogrtača. Bila je veoma hrabra.“

Pri slaboj svetlosti sveća videla je na njegovom licu izraz pun divljenja. „Na majku je, spasavajući Knjigu, spašće nas sve. Učenje o Putu će se nastaviti.“

Modesta je potvrdno klimnula glavom glavom, potvrđujući, pre nego što je progovorila.

„Ponovo će dete spasti Istinu. Tako je oduvek bilo i tako će uvek biti.“

Gomila smrknutih lica okupila se na vrhu drevnog brda u iščekivanju pogubljenja. Zloslutni panj za odrubljivanje glave stajao je na gubilištu. Pored njega su bile naslonjene dve ukrštene sekire.

Jedno uz drugo, s rukama zavezanim na leđima, Modesta i Potentijan su koračali uzbrdo. Bili su okruženi naoružanim vojnicima s kapuljačama, koji su ih podsticali da idu brže. Modestina divna kosa bila je odsečena, surovo i neravno, kako bi njen nežni vrat bio dostupan sekiri koja će joj odvojiti glavu od tela.

Potentijan ju je pogledao srca punog ljubavi i tuge: „Umrećemo onako kako smo podučavali i živeli. Zajedno.“

Modesta mu uzvratila pogled: „Vrat ćemo se i ponovo podučavati. Po božjoj volji i onda kada dođe vreme za to.“

Potentijan je usporio kako bi produžio ono malo zajedničkog vremena koje im je preostalo. Njegova supruga se trudila da ide u korak s njim kako bi mu bila što bliže u ovim poslednjim minutima. Prošaputao je svoju poslednju želju.

„Hoćeš li pevati sa mnom, poslednji put?“

Modesta se nasmeši. Bio je to poslednji ovozemaljski dar koji je mogla da pokloni voljenom, a onda je slatkim glasom zapevala:

*Već dugo te volim
Nikada te neću zaboraviti
Oduvek sam te volela
Bog nas je stvorio jedno za drugo*

Kada je Modesta otpevala pesmu, mišićavi čovek kestenjaste kose progurao se kroz gomilu prema njima. Držao je Medlejn u rukama. Ugledavši svoju kćerku Modesta se zaledila. Potentijan je pratio pogled svoje žene i zastao pored nje. Ne usuđujući se da naglas pozovu dete, razmenili su pogledom osećanje duboke ljubavi.

Medlejn je s mudročću znatno starije osobe netremice posmatrala majku, a zatim potvrdno klimnula glavom. Nagoveštaj osmeha zaigrao joj je na usnama. U tom užasnom trenutku, njena majka je uspela da se nasmeši s olakšanjem i ponosna, pre nego što je stražar grubo gurnuo ka gubilištu. Modesta se nagla ka svom mužu i prošaputala:

„Oba naša blaga su sigurna.“

Stražari s obe strane panja prišli su da postave zatvorenike. Modesta je postavila pitanje dovoljno glasno kako bi je okupljeni ljudi čuli.

„Ljubazna gospodo, hoćete li nam dozvoliti da se pomolimo zajedno?“

Stražari pogledaše ka bratu Timotiju koji se meškoljio od iščekivanja zbog predstojećeg prizora. Uhvaćen je u klopku. Kao čovek crkve nije mogao da odbije zahtev za molitvu.

„Crkva je milosrdna i dozvoliće kratku molitvu jereticima, ako žele da se pokaju.“

Modesta se približi mužu i pogleda ga poslednji put. U tom trenutku pored njih nije bilo gubilišta, sekira i nepravde. Postojala je samo ljubav, dok su u isti glas ponavljali najsvetiju molitvu svoje vere:

*Nekad sam te volela
I danas te volim
Kao što ću te ponovo voleti
Vreme se vraća*

Modesta se podigla na prste kako bi dotakla usne svog voljenog poslednjim, nežnim poljupcem.

„Dosta je bilo“, svojim ljutitim uzvikom brat Timoti je razbio čaroliju tog trenutka. Besni stražari su razdvojili par i gurnuli ih da padnu na kolena pored panja.

Sa spokojstvom koje dolazi od saznanja da ih Bog čeka, Modesta i Potentijan spustiše glave na panj. Nastavili su da se uglas tiho mole. Prvo se čivo je palo uz užasan tup udarac. Drugo je palo samo trenutak kasnije.

Gomila se nije micala. Pritiskao ih je težak osećaj tuge i tragedije. To nije bilo veličanstveno pogubljenje jeretika, kakvom se nadao brat Timoti. Glas mu je zlokobno zazvečao dok im je predočavao mračnu perspektivu: „Neka vam ovo bude upozorenje! Jeres se neće tolerisati u Svetom rimskom carstvu!“

Posle te opomene ozbiljni i uplašeni građani su se razišli. Brat Timoti ih je ignorisao. Prišao je panju i obratio se dželatima:

„Nemojte ostaviti relikvije nad kojima bi jeretici mogli da se mole. Bacite tela u dubine bunara. To će biti skoro isto kao da sam ih lično poslao u Pakao.“

Brat Timoti je osmotrio Modestino osakaćeno telo, dugim zadovoljnim pogledom dok su se krvnici bacali na posao. Na licu mu se jasno razabirala opsesija kada je krišom izvukao nešto iz džepa svog ogrtača – bio je to uvojak njene riđe kose.

Pošto su pastiri mrtvi, lako će kontrolisati njihovo stado.

Vratio je svoj predmet obožavanja u džep i zakoračio kroz lokvu Modestine krvi bez okretanja.

PRVO POGLAVLJE

Njujork, današnjica

Morin Paskal se prevrtala u prevelikom krevetu, udobno smeštena u raskošnoj hotelskoj sobi na Menhetnu, koju je obezbedio njen izdavač. Nemirna u snu, kao i na javi, Morin već dve godine nije uspela da prespava noć. Od natprirodnih događaja koji su je odveli u potragu za tajnim jevanđeljem Marije Magdalene, Morin nije imala mira ni na javi ni u snu.

Kada bi uspela da odrema par sati bez prekida, progonili bi je snovi – nadrealni i simbolični ili živopisni i jasni. Posebno uznemirujući bili su oni snovi u kojima se susreće s Isusom Hristom koji joj u šiframa govori o njenom obećanju da pronade tajnu knjigu napisanu Njegovom božanskom rukom. Knjigu koju On naziva *Knjiga Ljubavi*. Na javi su je mučili prizori iz snova; *Knjiga ljubavi* se za sada pokazala potpuno neuhvatljivom. Nije bilo istorijskih referenci koje upućuju na postojanje tog dokumenta, samo šačica nejasnih francuskih srednjovekovnih legendi. Zatim se tragovi gube u potpunosti. Nije imala nikakvu ideju gde da započne potragu, ispuni obećanje i pronade fantomsku knjigu. Nije bila sigurna ni šta je tačno u pitanju. Za sada, Gospod nije ponudio nikakve putokaze koji bi joj u toj potrazi pomogli.

Morin se svake večeri usrdno molila da ne omane u misiji koja joj je poverena, i da pronade tačku odakle će krenuti na to čudno putovanje. Natprirodni događaji iz proteklih nekoliko godina bili su dovoljan dokaz da ta božanstvom inspirisana magija postoji svuda oko nje. Samo treba da bude strpljiva i sačeka.

Večeras će njena molitva biti uslišena. Prvi putokaz se ukazao u bizar-nom i nadrealnom svetu njenih snova.

Večernja izmaglica, siva i teška, spustila se na drevne ruševine. Morin je po-lako koračala preko kamenja, lepljivog od sna i magle. Bila je u vrlo starom manastiru, ili onome što je od njega ostalo nakon viševekovnog propadanja. Desno od nje, trošan zid nekada je bio veličanstveno remek-delo arhitekture; sada je čuvao ljušturu nekadašnjeg prozora od bojenog stakla gotičkog stila, urezanog u kamen u obliku ruže sa šest latica. Poslednji zraci svetla probijali su se kroz grane drveća pre nego što bi pali na slomljeno prozorsko okno i osvetlili mesto gde je Morin stajala. Nastavila je ka ostacima visokih gotskih lukova koje više ništa ne povezuje pošto su zidovi odavno pretvoreni u prah. Nepovezani, bleđi ostaci nekadašnje slave. Nekada glavna odlika izvrsnog, veličanstvenog broda crkve, lukovi sada stoje usamljeni, poput ukletog pro-laza ka prošlosti.

Poslednji ostaci svetlosti pratili su je preko tog praga dok je ulazila u drevno dvorište. Raznobojni zraci osvetljavali su poroznu kamenu skulpturu Bogorodice i deteta postavljenu u nišu kamenog zida.

Pomerivši skulpturu, Morin je nežno i znatiželjno prešla prstima preko hladnog kamenog lica male Bogorodice s licem deteta. Tradicija navodi da je Devica bila tinejdžerka kada je začela. Možda ovaj detinji lik i nije tako neobi-čan. Ipak, ova Bogorodica sa svojim malim, zagonetnim osmehom deluje više poput osmogodišnjeg ili devetogodišnjeg deteta koje drži bebu. Novorođenče je, takođe, neobično isklesano. Kao da pokušava da se izmigolji iz devojčicinih ruku, smešeći se nestašno. Skulptura kao da predstavlja stariju sestru koja po-kušava da obuzda svog mlađeg brata, a ne majku i dete. Morin je razmišljala o čudnom portretu, kada joj se statua obratila detinjim glasom.

„Nisam ono što misliš da jesam.“

U halucinogenom, zamišljenom svetu snova, nije neobično da statua pro-govori ili da se zakikoće, kao što je ova upravo učinila.

„Ko si onda?“, upita je Morin.

Devojčica se ponovo zakikota. Ili je to bila beba? Bilo je nemoguće pro-ceniti pošto su se zvuci stapali s muklim zvukom crkvenih zvona koja su odzvanjala opatijom.

„Uskoro ćeš me upoznati“, odvrati dete. „Mnogo toga treba da te naučim.“

Morin bolje osmotri figuru, zatim nišu na kamenom zidu i razvaline lukova, pokušavajući da zapamti izgled opatije. „Gde smo?“

Dete nije odgovorilo. Morin je nastavila da hoda, pažljivo koračajući kroz rastinje i ruševine. Izašao je mesec, pun i sjajan na sve tamnijem nebu. Spazila je mesečeve zrake u lokvi ispred sebe. Ovaj prizor je mamio napred, kroz prolaz u srušenom zidu, preko trošnog kamenog praga ka vodi. Bio je to bunar ili rezervoar, dovoljno širok da se u njemu kupa nekoliko ljudi odjednom. Kada se nagla da pogleda svoj odraz u vodi, obuzeo je osećaj nedokučive dubine ovog svetog bunara koji teče duboko u zemlju.

Devojčica je ponovo progovorila: „U svom odrazu ćeš pronaći ono što tražiš.“

Odras lica joj se promeni, i na trenutak je umesto sebe ugledala neki drugi lik. Posegla je rukom i dotakla vodu. Kada je to učinila, bakarni prsten skliznuo je s njene desne ruke i upao u bunar.

Morin je vrisnula.

Prsten je bio njena najvrednija imovina. Tu drevnu relikviju iz Jerusalema dobila je kada je bila u potrazi za Marijom Magdalenom. Veličine i oblika penija, imao je urezanu zvezdanu šaru. Devet zvezda u krugu oko sunca u sredini. Ovu šaru su nosili prvi hrišćani kako bi uvek bili svesni toga da nisu odvojeni od Boga i kako bi se podsetili na rečenicu iz očenaša, „Na zemlji kao i na nebu.“ Prsten je za Morin predstavljao materijalni simbol novopronađene vere. Nepovratni pad prstena u crnu dubinu šokirao ju je, razdirući njeno srce.

Morin je klekla pored kamenog bunara pogledom tražeći bar neki trag. Beznadežno. Bila je u pravu što se tiče dubine bunara – bila je nedokučiva. Dok je ustajala, polako i rezignirano, krajičkom oka je ugledala kako nešto svetluca u vodi. Pljus! Ogromna riba, neka vrsta pastrmke sa zlatnim krljuštima, iskočila je iz vode i vratila se u dubine bunara. Morin je sačekala da vidi da li će se ta neverovatna riba vratiti. Začuo se još jedan pljusak. Pastrmka se ponovo vinula u vazduh. Ovaj put kao da se kretala usporeno. Iz usta joj je virio bakarni prsten.

Morin je glasno udahnula kada se riba okrenula ka njoj. Dobacila joj je prsten. Ispružila je dlan i uhvatila ga. Čvrsto je skupila prste oko njega pri noseći šaku na srce, zahvalna što ga je magična riba vratila i zaronila nazad u dubinu. Voda se ponovo umirila, magija je nestala.

Vrativši prsten na desnu ruku, Morin je ponovo pažljivo zavirila u bunar da vidi čeka li je još neko čudo u ovom neobičnom manastiru. Voda je bila mirna, a zatim se, treći put, pojaviše talasi. Zlatna svetlost je počela da obasjava bunar i njegovu okolinu. U vodi je počela da se obrazuje slika. U pitanju je bila prelepa dolina, puna bujne vegetacije, drveća i cveća. Gledala je kako kiša zlatnih kapi pada sa neba pozlaćujući sve što dotakne. Uskoro su dolinom tekle zlatne reke, prekrivajući drveće. Oko nje je sve blistalo od raskošnog, toplog svetla zlatne rude.

U daljini je čula detinji glas, onaj kojim je govorila mala Bogorodica.

„Tražiš li Knjigu ljubavi? Dobro došla u Zlatnu dolinu, ovde ćeš pronaći ono što tražiš.“

Dok je vizija bleдела, ponovo je začula slatki kikut, koji je vratio Morin do mračnih ruševina tajanstvene opatije obasjane na mesečini. To je bilo poslednje što je čula pre nego što je budilnik vratio nazad u dvadeset prvi vek i zoru u Njujorku.

Jutarnji program nije za bojažljive.

Morin je začula kucanje na vratima svoje hotelske sobe tačno u četiri sata ujutru. To je bila šminkerka i frizerka koju je bila unajmljena da je pripremi za intervju u najpopularnijem nacionalnom jutarnjem programu. Na svu sreću, žena je bila puna razumevanja prema njenoj neispavanosti i imala dovoljno zdravog razuma da naruči kafu pre nego što je pošla ka sobi.

Morin Paskal je bila u Njujorku i letela na krilima slave svog prvog međunarodnog bestselera, *Istinom protiv sveta: Tajno jevanđelje Marije Magdalene*. Zasnovana na događajima koje je Morin lično iskusila, knjiga je bila spoj njenog puta ka samospoznaji i često šokantnih otkrovenja o životu Marije Magdalene kao najvoljenije Hristove učenice. Mada je bila poznata novinarka i uspešna autorka dokumentarne literature, Morin je odabrala da tu temu obradi u formi književnog dela, što je samo po sebi kontroverzno. Štampa je bila nemilosrdno skeptična, čak su joj se rugali pitajući se zašto je tu priču pretočila u roman, ako je zasnovana na činjenicama.

Na to večno pitanje Morin je odgovarala iskreno, mada to nije zadovoljavalo štampu. Na isto pitanje je odgovarala u emisijama širom sveta, objašnjavajući strpljivo koliko su joj krhki nervi dozvoljavali da mora da zaštiti svoje izvore zbog njihove i njene lične sigurnosti. Kada je govorila

o tome u kolikoj je životnoj opasnosti bila tokom potrage za tim drevnim blagom, ismevali su je i optuživali da preuveličava i laže zbog publiciteta.

U novinarskom vihoru koji je usledio kada je *Istinom protiv sveta* izašla iz štampe, nestao je sav onaj privid mira i privatnosti njenog života. Morin je bila izložena svakoj vrsti javnog ispitivanja – dobrom, lošem i zaista užasnom. Primala je pohvale za hrabrost i pretnje smrću zbog bogohuljenja, kao i sve moguće reakcije između ta dva ekstrema.

Ipak, roman *Istinom protiv sveta* osvojio je maštu javnosti. Dok su kritičari i štampa smatrali da je napad na Morin senzacionalna vest, čitalačka publika širom sveta reagovala je na iznenađujuće ljudsku priču o Isusovom životu ispričanu iz perspektive Marije Magdalene. Morin je nepomirljivo insistirala na tome da su Isus i Marija Magdalena bili zakoniti supružnici, da su imali decu i da su zajedno propovedali – kao i da ništa od toga ne umanjuje Isusovo božanstvo. U toku istraživanja, Morin su zamalo ubili oni koji žele da poruka tog jevanđelje ostane tajna, tako da niko nije morao da je uverava u njegovu istinitost. Vrednosti poput ljubavi, vere, praštanja i zajedništva predstavljaju kamen temeljac Isusovog učenja, ali su napadi u ime religije usmereni protiv njene knjige odbacivali i previdali njenu pravu poruku kako bi se usredsredili na kontroverznog glasnika. Ipak, Morin je bila srećna što je njena knjiga popularna kod čitalaca širom sveta, koji osećaju da su ih tradicionalne religiozne institucije izneverile pošto su usredsređene na politiku, moć, ekonomiju, pa čak i rat, više nego na istinsku duhovnost.

Morin je bila zadovoljna knjigom i pričom koju je ispričala. Preplavila su je pisma podrške koje je dobijala sa svih strana sveta. Svako pismo koje je primila od čitalaca u kojem bi pročitala rečenicu: „Marija Magdalena me vratila Isusu“, učvršćivalo je i pojačavalo njenu veru. Ipak se svakoga dana mučila s odgovornošću prenošenja prave priče o Mariji Magdaleni, onakve kakvu je otkrila, tako što će odati poštu sadržaju, a dotaći ljude koji su i dalje skeptični. Zbog toga je odlučila da se tog jutra pojavi na televiziji.

Dok je štampa najavljivala njenu knjigu kao cirkusku tačku, Morin se nadala da će postići više u jutarnjem programu. Producenti su bili vrlo marljivi, intervjuisali su je unapred, postavljali inteligentna pitanja, čak poslali kamere u njen dom u Los Anđelesu kako bi prikupili biografske podatke o njoj. Ako ništa drugo, verovala je da ovaj put postoji šansa da će joj postavljati nepristrasna i razumna pitanja.

Nije se razočarala. Intervju je vodila komentatorka, poznata širom zemlje kao inteligentna i staložena osoba. Mogla je da bude naporna, ali je bila fer. Dobro se pripremila, što je Morin oduševilo.

U uvod su prikazali njene fotografije iz raznih delova sveta, dok se bavila istraživanjem života Marije Magdalene. Evo je na Via Dolorosa u Jerusalimu, na usponu ka vrhu Monsegur na jugu Francuske. To je obezbedilo šlagvort za prvo pitanje.

„Morin, pišete o navodnom izgubljenom *Jevanđelju Marije Magdalene*, otkrivenom na jugu Francuske, i raširenom verovanju u Francuskoj da je Marija Magdalena došla baš tu posle Isusovog raspeća. Međutim, ovde u Americi vas napadaju cenjeni naučnici koji proučavaju Bibliju i insistiraju na tome da nemate dokaze za to o čemu govorite i da nema dokaza da je Marija Magdalena ikada bila u Francuskoj. Kako biste mogli da odgovorite na to?“

Morin joj je bila zahvalna na tom pitanju. Novine i časopisi uvek poslednju reč daju naučnicima. Svaki članak koji je o njoj napisan završava se time što je neki akademik diskredituje svojim uobičajenim naučničkim prezirom, govoreći da nema dokaza i da legende koje okružuju Mariju Magdalenu imaju manje utemeljenja od većine bajki. Morin je odlučila da ne zadaje udarce dok ne dobije priliku za odgovor na nacionalnoj televiziji.

„Ako naučnici traže dokaz u svojim kulama od slonovače, napisan na savremenom engleskom i dostupan u klimatizovanim bibliotekama, sigurno ga neće naći. Ja tražim dokaz koji je organski, ljudski i stvaran. Pronalazim ga među ljudima i kulturama koji proživljavaju te priče, jer su deo njihovog svakodnevnog života. Bilo bi opasno tvrditi da te tradicije ne postoje, ili da nisu važne – verovatno čak ksenofobično i rasistički.“

„Opa!“ Zavrtela se komentatorka u stolici. „Zar ne mislite da su to pre-jake reči?“

„Ne, mislim da su neophodne. Čitave kulture na jugu Francuske i u nekim oblastima Italije iskorenjene su zbog onoga što piše u mojoj knjizi. Verovali su da su potomci Isusa i Marije. Upražnjavali su prelepu, čistu formu hrišćanstva za koju su tvrdili da potiče lično od Isusa i da im je tu formu prenela Marija Magdalena nakon raspeća.“

„Govorite o katarima.“

„Da, naziv potiče od grčke reči za čistotu, pošto su ti ljudi bili najčistiji hrišćani u zapadnim zemljama. U jedinom krstaškom pohodu protiv